

2
Saut
Vilidžo
VIENIŠĒS

JILL SHALVIS
PAINIAVA DĒL
Tajaus

Svajonju
ROMANAI

Knjgure.it

Jill Shalvis

PAINIAVA DĒL TAJAUS

Triju knygu serija

"Saut Vilidžo vienišēs"

Antra knyga

Versta iš Jill Shalvis, *Tangling with Ty*, 2003
© Jill Shalvis, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0190-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Jei šalia gulėtų nuogas vyras, viskas būtų kitaip, bet ir šį rytą Nikolę Man prikėlė žadintuvas. Kaip visada ji per aštuonias minutes išsi-maudė, apsirengė ir susikimšo pusryčių buritą.

Kaip ir kasdien žaibiškai nėrė pro duris, nes, regis, ligoninėje dėl vėlyvo pavasario gripo epidemijos laukė dvi pamainos.

Taip, jos gyvenimas priklausė nuo darbo. Ir kas? Tapti gydytoja buvo jos svajonė. Net jei darbe prabėgdavo kiekviena minutė, kai tik nemiegodavo, net jei dėl jo atsisakydavo viso kito – taip pat ir nuogų vyrų, – nieko baisaus. Svajojo būti gydytoja jau prieš penkiolika metų, kai, būdama vos dvylikos, baigė mokyklą.

– Psst.

Nicolė didžiavosi geležiniais nervais, tačiau, netikėtai iš tamsaus namo koridoriaus išgirdus šnabždesį, vos nesustojo širdis.

Ją kvietė ne baubas ar grėsminga pabaisa, o pastato savininkė ir gera draugė Teilorė Vellington. Dabar ji stovėjo iškišusi galvą pro duris. Teilorė buvo maloni ir graži – to pakako, kad galėtų jos nekęsti, bet turėjo vieną nu-ginkluojančią savybę. Ji galėdavo čiauškėti,

kol Nikolės akys imdavo žvairuoti. Prieš ją Nikolė buvo bejėgė.

Jai vis dar buvo keista, kaip tokie nepanašūs žmonės gali susidraugauti.

– Psst.

– Matau tave. Pažadinau?

Teilorė... tobulos išvaizdos kaip ir visada. Buvo labai anksti ir Nikolei toks paros metas atrodė šventvagiškas.

– Oi ne, manęs nepabudintų net gyvi numirėliai, – prašneko ji. – Nusistačiau žadintuvą, kad tave pagaučiau, – gražios jos akys įdėmiai nužvelgė Nikolę. – Mieloji, man atrodo, jau šnekėjome apie maskuojamą aprangą.

Nicolė pažiūrėjo į savo kareiviškas samanines kelnes ir žalią berankovę palaidinę, prigludusią prie liekno juosmens. Apranga iš brangių medicinos mokslų laikų, kai tekdavo apsipirkti dėvėtų drabužių parduotuvėse, bet tegul sako kas ką nori – jai patiko patogumas. Staigmena, kad Teilorei apskritai rūpi, ką ji vilki.

Šiame pietinio rajono name Nicolė gyveno tik kelias savaites. Persikėlė iš didesnio namo, kur žmonės vieni kitų nepažinojo. Persikraustė tik todėl, kad anas butas buvo parduotas ir

naujieji savininkai nusprendė stoti į kooperatyvą. Jai patiko, kad šis buvo nedidelis ir arti ligoninės. Mažiau žmonių, su kuriais reikės bendrauti. Pastatas prastokos būklės, bet Nikolėi nerūpėjo jo išvaizda, svarbiausia, kad čia jos lova.

- Kodėl norėjai mane pagauti?

- Žinojau, kad antraip pamirši. Šįvakar susitinkame dėl Suzanos sužadėtuvių vakarėlio.

Ak, prakeikimas. Suzana Karter gyveno bute šalia Teilor. Jos trys, vienintelės visame name, kartu daug prisijuokė ir sušlamštė daug ledų, bet Nikolė neturėjo ūpo rengti vakarėlio: reikės puošti, šypsotis ir būti visiems maloniai. Nekentė būti maloni.

- Pamiršai, - tarstelėjo Teilorė.

- Ne, aš... - na gerai, pamiršo. Nieko nepadarysi. Ji visada buvo atsidavusi darbui. Gali paklausti jos šeimos, kuriai niekada neskyrė ypač daug dėmesio. Vien per šiuos metus pamiršo sesers grįžimo iš koledžo vakarėlį, motinos kasmetinę Melagių dienos šventę ir savo pačios gimtadienį, bet šeima ją suprato, o Teilorė ne.

Nicolė buvo vienišė. Bendravimas ją vargindavo. Vakarėlių planavimas taip pat.

- Atleisk. Gali būti, kad vėlai grįšiu.

Teilorė metė jai įdėmų žvilgsnį.

- Nepasakok. Sugalvojai dar ką nors persiverti.

Nikolė užvertė akis. Teilorė nuolat erzino dėl sidabrinų žiedų eilės vienoje ausyje, bet ji nežinojo, kad kiekvienas buvo savotiškas trofėjus, ordinas, kurį ji išdidžiai nešiojo.

- Ne, šiandien nieko nesiversiu.

Teilorė, kantri kaip šventoji, kilstelėjo antakį.

Nikolė suko galvą, ieškodama bent menkiausios galimybės išsisukti, bet, deja.

- Ligoninėje trūksta darbuotojų, tai...

- Nesivargink, supermergaite, - Teilorė ranka sustabdė pasiteisinimų laviną. - Eime prie esmės. Abi nemėgstame nei vestuvių, nei sužadėtuvių, - tarė žvelgdama tiesiai į akis, garsiai pasakydama Nikolės mintis, - bet kalbame apie Suzaną.

Be Teilorės Suzana buvo vienintelis žmogus, nuoširdžiai priėmęs Nikolę tokią, kokia ji yra, - ūmią, nemėgstančią žmonių ir susitelkusią į save.

Jos visos susipažino iškart, kai tik Teilorė paveldėjo šį pastatą. Iš pradžių išnuomojo butą Suzanai, paskui atsikraustė Nikolė. Iš tiesų

tarp jų buvo šis tas bendro. Suzana, maisto tiekėja, nuolat parūpindavo savo mėgstamiausio deserto – ledų. Sąmojingoji Teilorė visada jas pralinksmindavo, nors jei išgirstų Nikolę taip kalbant, pribaigtų. Užčiūčiuotų negyvai. O Nikolė... pati nenutuokė, ką ji suteikė trijulei, tad stebėjosi, kad toms merginoms apskritai rūpi.

Tačiau jas visas siejo pažadas likti vienišėmis. Jos dažnai apie tai šnekėjo, net siūlė tosus ir puoselėjo viengungystę kaip vertybę, kol... Suzana pasielgė kažkaip nesuvokiamai – įsimylėjo.

Nicolė atsiduso.

– Pasistengsiu ateiti.

– Nepanikuok, skaičiau, kad vestuvių karštinė neužkrečiama.

– Dėl manęs nesijaudink. Mano gyvenimas – darbas. Esu pernelyg į jį pasinėrusi, pernelyg savanaudė, kad su kuo nors būčiau.

– Taip. Mūsų vienišių statusas visiškai saugus.

– Visiškai.

Bet jos stebeilijo viena į kitą truputį sunerimusios. Suzanos sužadėtuovės aptemdė jų visų priesaiką. Žinoma, kaip jos įsimylės, kai akys

atmerkto, o širdys užvertos.

Taip, širdis užverta. Taip daug saugiau.

Vėl brékstant, po 24 valandų, mirtinai pavargusi Nikolė tempė apgailėtina savo sėdynę atgal į butą trečiame aukšte.

Vėl, o gal vis dar, buvo tamsu. Atrodė, kad gyvena tamsumoje.

Darbe buvo pragariškai sunku. Netikėtai greitkelį užliejęs rūkas sukėlė 24 automobilių avariją, tad ji be poilsio darbavosi Priėmimo skyriuje. Nebuvo kada nei nusnūsti. Pašalino dvi blūžnis, gydė tiek šonkaulių, kad jau pametė skaičių, skubiai atliko Cezario operaciją ir priėmė dvynukus.

Tada jos paprašė pabūti dar vieną pamainą. Po trumpo miego ir košmaro, kad ją persekioja vestuvinė suknelė ir tortas (neaišku, iš kur tokie sapnai), buvo pasiruošusi viskam.

Dabar Nikolė troško tik pavalgyti, išsimaudyti ir kristi į lovą, nors nebūtinai tokia tvarka. Prie krūtinės ji spaudė maišelį su keturiais įprasto dydžio meksikietiškais paplotėliais. Nuo minčių apie nesveiką valgį kartu su didele stikline limonado burnoje kaupėsi seilės. Gal ir ne čempionų pusryčiai, bet vis tiek maistas.

Jau nuo antros operacijos norėjosi ko nors aštraus.

O pavalgius... viską užmiršti. Bent jau kol reikės grįžti į ligoninę, o reikės jau šią popietę. Laukia personalo susitikimas, o paskui teks išsėrbti kitų privirtą košę. Jau dabar žinojo, kad laukia mažiausiai keturios operacijos.

Ar nepamiršo aštriojo padažo? Reikia tikėtis, nes virtuvėje, jei skylę sienoje galima vadinti virtuve, nebuvo nieko valgomo, nebent tai, kas prieš savaitę pažaliavo, ir...

- Kad tu skradžiai prasmegtum, - kažkoks šiugždėjimas, o paskui metalo į metalą džeržgimas, kurį netrukus pertraukė neįtikėtinas pareiškimas keistu airišku akcentu, - tegul... tegul būsiu prakeiktas. Dirbai praeitam darbe, tad vargas tau, jei susimausi čia...

Tai buvo pasakyta taip ramiai, taip užtikrintai, kad Nikolė ne iškart suprato, jog tai grasinimas.

Puiku. Ji kaip tik nusiteikusi išspardyti kam nors užpakalį, tik su sąlyga, kad paplotėliai liks sveiki. Retkarčiais sumanumas svarbiau už ūgį. Kol studijavo mediciną, fizinės veiklos stygių užpildė karatė. Kaip ir viską, kam pasiūždavo, Rytų dvikovos meną ji išmanė puikiai.

Pirmyn. Nikolė atsistojo kovine poza. Mikliai pasidėjo maistą ant viršutinės pakopos. Nega-
lima rizikuoti pusryčiais. Atsargiai užlipo į vir-
šų. Šiame aukšte buvo tik jos butas ir palėpė.
Ir siauras koridorius, kuriame dabar išsitiesęs
visu ūgiu gulėjo vyras. Jis tįsojo iškėlęs prieš
save rankas, laikydamas virš medinių lentų
kažkokį matavimo prietaisą, ir keikėsi kaip ve-
žikas.

Nicolė turėjo kvatotis ir tikrai juoktųsi balsu,
jei tik pajėgtų atplėšti akis nuo prieš ją ant
grindų gundančiai išsitiesusio tvirto vyriškio. Jo
ilgutėlių kojų, aptemptų šlaunis ir blauzdas
paryškinančiais *Levi's*.

Tie patys nutrinti džinsai apgaubė ir raume-
ningą užpakaliuką. Viršun pasikėlę marškiniai
atidengė lopinėlių įdegusios, suprakaitavusios
odos. Buvo matyti, kaip juda galingi nugaros
raumenys. Visa kita taip pat buvo neblogai -
figūrą išryškinantys žydri marškinėliai stam-
biomis raidėmis kvietė *išgraužti*.

Jis gerokai išgąsdino, bet Nicolė išsišiepė.
Toks buvo ir jos mėgstamas posakis.

- Em... atsiprašau.

Jo rankos, iškeltos virš galvos, nepaleido
keisto aparato, mirksinčio raudonomis šviese-

lėmis. Tiesą sakant, jis tik atsiduso.

- Būk gerutė, - tarė kimiui, žemu kaip nuodėmė balsu, bet šį kartą be jokio akcento, - ir paduok man užrašus.

Nicolė, vis dar užėmusi gynybinę poziciją, ištempė kaklą ir prie jo klubo pamatė mažytę užrašų knygutę. Atrodė, lyg ją dažnai nerūpestingai grūstų ir trauktų iš kišenės.

Pasirodo, ji dvejojo per ilgai, nes vyras pasikėlė ant alkūnių ir apsisuko. Juodi it varno plaukai nukirpti taip trumpai, kad styrojo stati. Akys neįtikėtinais žydros. It krištolas.

Vaikinas žvilgtelėjo į ją, vis dar iškėlusią kumščius, sulenkusią kojas per kelius, atsiškvėpė ir pasitrynė smakrą.

- Mušimės dėl užrašų knygutės?

Nicolė nuleido rankas ir, neatitraukdama akių nuo gražiausio nepažįstamojo, kokį jai teko matyti, pasilenkė pasiimti savo pusryčių.

- Kas tu ir ko keikies prie mano durų?

- Tai girdėjai? - plačiai išsišiepė. - Nesitikiu, kad išsaugosi paslapyje tai, ką girdėjai. Savininkė labai aiškiai prašė nesikeikti prie durų.

Hmm. Turint galvoje, kaip Teilorė mėgo dirbti atsigulus ir koks seksualus šis vaikinai, keista, kad draugė neužrakino jo savo miega-

majame.

Tuomet vyras vienu grakščiu judesiu atsistojo, dar kartą ją nustebindamas. Nikolės ūgis vos siekė vidutinį, o štai jo kaip granitas tvirto kūno buvo daugiau nei šešios pėdos.

Tai reiškė, kad jei gerai ištemptų kaklą, jos galva vos siektų plačius jo pečius. Dėl tokio ūgių skirtumo ir keistos traukos jai norėjosi gintis. O gintis Nikolė nemėgo, nes tuomet paprastai imdavo pulti. Ji žengė žingsnį atatupsta, stengdamasi laikyti pusiausvyrą, vėl pasirengusi viskam.

- Jei būčiau girdėjęs, kad ateini, nebūčiau taip kalbėjęs, - tarė truputį susigėdęs ir pakreipęs galvą pasikasė smakrą, kuris, sprendžiant iš tamsaus šešėlio, buvo kelias dienas neskustas. - Matau, išgąsdinau.

Nicolė prisimerkė. Taip, akcentas dingio, bet dabar jis šnekėjo dar keisčiau, lyg kažką slėptų.

Ji puikiai žinojo, ką reiškia turėti paslapčių, bet nemėgo, kai taip elgdavosi kiti.

- Prašau man atsakyti.

Jai kaltinamai pirštu bedus jam į plačią krūtinę, vaikiną pasiduodamas iškėlė rankas.

- Prašau nešauti. Aš tik architektas. Tajus

Patrikas Ogreidis jūsu paslaugoms.

- Tai tu... architektas.

- Taip, dirbu šiame pastate. Jis bus renovuotas.

Ir tarsi norėdamas įrodyti, kad yra nepavojingas (nepavojingas, cha!), pasirėmė į sieną ir nutaisė tokią gundančią šypsenuelę, kad nugara perbėgo šiurpuliukai.

- Prieš pradėdant darbus reikia architekto. Pasirodo, šis statinys – istorinis paminklas, kuriam būtina restauracija.

Jos namas stovėjo vidury elegantiško rajono, kur gyveno turtuoliai, o kiti slampinėdavo tokiomis apsimetinėdami, tad Nikolė nusprendė, kad tai visai tikėtina. Ypač, kai šis pastatas darė gėdą visam kvartalui.

Teilorė savaičių savaites vedžiojosi įvairiausius žinovus, nekantraudama pradėti renovacijos darbus.

- Rengi sąmatą savininkei? Suzanai? – paklausė įdėmiai ją stebėdama.

Dabar jis nusišypsojo. Lūpos išsilenkė iš lėto ir užtikrintai.

- Ne, ne Suzanai, o Teilorei. Geras mėginimas, bet tau dar reikia paaugti, mieloji....